

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Novissima Polyanthea, In Libros XX. Dispertita

Dominicus

Francofurti, 1613

Poeta

[urn:nbn:de:hbz:466:1-97211](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-97211)

Ingenium cui sit, cui mens diuinior, atque os
Magna sonaturum, des nominis huius honorem.

Idem epist. lib. 2. epist. 1.

O: tenerum pueri balbumq; poeta figurat,
Torquet ab obsecris iam nunc sermionibus aurem;
Mox etiam pectus precepsu format amicis.
Asperitatis, & inuidia corrector, & ira.
Redde facta refert, orientia tempora notis
Instruit exemplis, inopem solatur, & agrum.
Castis cum pueris ignara puella mariti
Disceret unde preces, vatem nisi Musa dedisset?
Pescit opem chorus, & praesentia numina sentit,
Caestes implorat aquas, docta prece blandus,
Avertit morbos, metuentia pericula pellit:
Impetrat & pacem, & locupletem frugibus annum.
Carmine diu sapere placantur, carmine manes.
Ille per extantem funem mihi posse videtur
Ire poeta, meuro qui pectus inamiter fovegit,
Irritat, mulcet, falsis temporibus implet;
Vt magus, & modo me Thebis modo ponit Athenis.

Catull.

Nam castum decet esse poetam
Ipsum, versiculos nihil necesse est.

Quid. l. 2. Art. amandi.

Carmina laudantur sed inuenera magna petuntur.
Dummodo sit diues, barbarus ipse placet.
Ipse licet venias Musis comitatus Homere,
Si nihil artuleris ibis Homere foras.

Idem lib. 3.

Quid petitur sacris, nisi tantum fama poetis?
Hoc votum nostris summa laboris habet.
Cura ducam fuerit olim, regumq; poeta,
Præmiaq; aut qui magna tuleret chori.
Sanctusq; materis, & erat venerabile nomen
Patris, & laque saepe dabatur operi.
Ennius emeruit Calabris in montibus hortos,
Coniugis pene septo magne isibi.
Nunc hedera sine honore iacent, operatq; doctus
Cura Siqui Musis nomen inuerti habet.
Sed forma inuigulare iuuat, quis nosset Homerum,
Iliac æternum si lacuisset opus?
Adde, quod infidæ sacris a vatisibus absunt;
Et facit ad mores ars quoque nostra bonos.
Est Deus in nobis sunt & commercia cæli:
Sedibus æthereis spiritus ille venit.

Idem Amor. lib. 1. Eleg. 10.

Scidentur vestes gemma frangentur, & aurum,
Carmina quam tribuent, fama perennis erit.

Quid. eleg. vlt.

Ergo cum silices, cum dens patientis aratri
Depercant ano, carmine morte carent.
Cedant carminibus reges, regumq; triumphis:
Cedat & auriferi ripa beata Tisga.

Idem Amor. lib. 3. eleg. 8.

At sacri vates, & ditum cura vocantur,
Sunt etiam qui nos numen habere putant.
Poetarum fors dura & misera.

Heu miseram sortem, aut amq; a s'edere vitam!
Quam dei doctiloquis vatisibus ipse Deus,
Sine Deo, seu fata serant, seu nostra voluntas,
Sunt miseri, ingenij qui micuere suis,
Virgilius patrios miserandus perdidit agros,
Et seruus stabili factus in vrbe fuit.
Proscriptus Geticas habuit aut Ouidius oras,
Et procul a patria barbaræ regna tulit.
Tarpeta inuisus fuerat sed Horatius urbis,
Solutus Mecenas veras amicus erat.

At ego Germanio qui primus in vrbe poeta,
Cui scripta est multis patria carminibus,
Et virtus laudat a bonis, celeræ exagit a ta,
Quæ pia posteritas non sine laude canet;
Memiserunt quoties iniuria facta læcesit,
Innocentem vitam commaculare studens,
Forsitan hæc nobis Deus ad meliora parauit,
Vt pateat vire candida fama mea.
Accedit nostris ingens nunc pondus arumnis,
Infirmus lecto voluar ut ipse meo.
Iamq; miser iaceo cunctis despectus amicis,
Dum me pauperies dextæ, & atra lues.
Sicilicet aduersis rebus se prodit amicus,
Ignotus latet qui mihi rebus erat.
Solutus ades, nostris poteris qui auferre dolores,
O Esulanæ, malis Sionica cura meis.
Te mea Musa rogat, quæ te super æthera tollit,
Pollitica ut regis iam mihi summa fiet:

Ni faciat, veniet mea sub fora chæra, supplex
Vt mihi iam miseris comparat ore alio.

Joan. Campan. de poetarum militia

Vade qua semper pueri balbumq; poeta figurat,
Torquet ab obsecris iam nunc sermionibus aurem;
Mox etiam pectus precepsu format amicis.
Asperitatis, & inuidia corrector, & ira.
Redde facta refert, orientia tempora notis
Instruit exemplis, inopem solatur, & agrum.
Castis cum pueris ignara puella mariti
Disceret unde preces, vatem nisi Musa dedisset?
Pescit opem chorus, & praesentia numina sentit,
Caestes implorat aquas, docta prece blandus,
Avertit morbos, metuentia pericula pellit:
Impetrat & pacem, & locupletem frugibus annum.
Carmine diu sapere placantur, carmine manes.
Ille per extantem funem mihi posse videtur
Ire poeta, meuro qui pectus inamiter fovegit,
Irritat, mulcet, falsis temporibus implet;
Vt magus, & modo me Thebis modo ponit Athenis.

Tempore nostro.

Quid manum prodeit ferule minantia
Tot paræ panas teneris sub annis,
Et metu sequi Samium bicorni
Tramite cædem?

Quid sumat longas virgileæ noctes,
Igne ceteris bores succenti,
Ducere & mastia iuuenilis aui
Tempus in umbra.

Scribimus longos veterum triumphos,
Consulum successus, equitumq; pugnas,
Carpimus luxum: pariter decemus
Dogmata vira.

Vinit Argos dominus carina,
Hæctoris vinit domitor superbus,
Vinit Ailæa superator arcus
Carmine Minos.

Phyllidis tristi lachrymantu umbra,
Pyramum Thyestes miserum clamant,
Et pis daturum Halyconis amorem
Carmine peruenit.

Liberatorem patriæ Camillum,
Qui Nymantinos Numidaq; vicit,
Quisq; Cimbrorum domus feroces
Militæ turmas.

Carmen emerit Babylonis arcis,
Ily maros, Tyriacq; Thebes,
Alteram Theben penitus ruentem
Strare cogit.

Nemo tam claro genitus parente:
Nemo tam claræ probitate fulsit,
Mox edax quem non perimit vetustas,
Vate remoto.

Sed sus nunguam pretium laboris
Sentunt vates, alios & aurum
Vestit & gemma: miseris poetis
Tria lacerna est.

Pictor ex picta pretio figura:
De rubra vultu tubicen canora:
Pascit ars omnes: sua solo damno
Musa poeta est.

Lampadis tristes retinent arenas,
Est ubi fontes fuerant Medusæ,
Iam ruit rupe risis sacra quondam
Missa Apollo.

O ducet magnus, ingenijq; reges!
Imperatores, equis eiq; clari!
O boni damnojam Hæliconem omnes!
Hæc ruinam.

Ergo si misera est sativum fortuna, valeat
Vos mea Pierides ad fora regredior.
Iam satis inualtam steriles sit verba dediti,
Vrtilora fori vurgia tristi erant.

Exercere dolos, sanasq; intendite literas.
Ad Vestrum redeo pessima turba forum.
Iacob. Mycillus.

Non bene conveniunt crepidæ cum carmine curæ
Non eadem verus cura, lacrimasq; facti,
Pierides s'ina ac ora libera querant,
Et tacitas inter flumina, sacra vras.

At fora sollicita cura populosa frequentant,
Et strepitus vulgus, sudiciumq; colant.
Hinc est quod vatos atas habet ipsa poeta,
Et nostra nullus carmen ab vrbe venit.

Distitit quando solum spectamus & aurum,
Curarum fontes, & caput omne mali:
Nec studium recti, nec sua Landatur, & unius
A pretio virtus samasq; vitia iuvat.

Quid lib. de Trist. ad Amicum, exhortante in
vt carmina componat.

Non perant turpi peiora nostra situ.
Quis est quod amice mones: quia carmina la-
tuus
Sunt opus, & pacem mentis habere solant.
Quoque uis paruas animo dat gloria vires,
Et faciunda facit peiora laudis amor.

Quomodo quis poeta fiat.
Vide breui longum deducas tempore carmen,
Quis modo fuit iuste poeta rogus?
Nulla sua regnum sequitur incuria ponte
Reges, sed fore est fama paranda manu.
Laudes multos tolerauerat ante labores,
Quam meritis magni nomen habere ducit.
Nulla tulerit, prae, quam conuict esse
Fecit generum prae Latine tuam.

Quam optis, a studio querenda est fama labore,
Quam non vult excoluere curus.
Nulla faciles mos, aut habitant in vrbibus alio,
Huius superare labor, caetera placida vita est,
Vnde modo ruper, nec duro parce labori;
Atque illo venient in tua fata Dea.

Quomodo quis poeta fiat.
Vide breui longum deducas tempore carmen,
Quis modo fuit iuste poeta rogus?
Nulla sua regnum sequitur incuria ponte
Reges, sed fore est fama paranda manu.
Laudes multos tolerauerat ante labores,
Quam meritis magni nomen habere ducit.
Nulla tulerit, prae, quam conuict esse
Fecit generum prae Latine tuam.

Quomodo quis poeta fiat.
Vide breui longum deducas tempore carmen,
Quis modo fuit iuste poeta rogus?
Nulla sua regnum sequitur incuria ponte
Reges, sed fore est fama paranda manu.
Laudes multos tolerauerat ante labores,
Quam meritis magni nomen habere ducit.
Nulla tulerit, prae, quam conuict esse
Fecit generum prae Latine tuam.

Quomodo quis poeta fiat.
Vide breui longum deducas tempore carmen,
Quis modo fuit iuste poeta rogus?
Nulla sua regnum sequitur incuria ponte
Reges, sed fore est fama paranda manu.
Laudes multos tolerauerat ante labores,
Quam meritis magni nomen habere ducit.
Nulla tulerit, prae, quam conuict esse
Fecit generum prae Latine tuam.

Quomodo quis poeta fiat.
Vide breui longum deducas tempore carmen,
Quis modo fuit iuste poeta rogus?
Nulla sua regnum sequitur incuria ponte
Reges, sed fore est fama paranda manu.
Laudes multos tolerauerat ante labores,
Quam meritis magni nomen habere ducit.
Nulla tulerit, prae, quam conuict esse
Fecit generum prae Latine tuam.

Quomodo quis poeta fiat.
Vide breui longum deducas tempore carmen,
Quis modo fuit iuste poeta rogus?
Nulla sua regnum sequitur incuria ponte
Reges, sed fore est fama paranda manu.
Laudes multos tolerauerat ante labores,
Quam meritis magni nomen habere ducit.
Nulla tulerit, prae, quam conuict esse
Fecit generum prae Latine tuam.

Quomodo quis poeta fiat.
Vide breui longum deducas tempore carmen,
Quis modo fuit iuste poeta rogus?
Nulla sua regnum sequitur incuria ponte
Reges, sed fore est fama paranda manu.
Laudes multos tolerauerat ante labores,
Quam meritis magni nomen habere ducit.
Nulla tulerit, prae, quam conuict esse
Fecit generum prae Latine tuam.

Quomodo quis poeta fiat.
Vide breui longum deducas tempore carmen,
Quis modo fuit iuste poeta rogus?
Nulla sua regnum sequitur incuria ponte
Reges, sed fore est fama paranda manu.
Laudes multos tolerauerat ante labores,
Quam meritis magni nomen habere ducit.
Nulla tulerit, prae, quam conuict esse
Fecit generum prae Latine tuam.

Sed quam Phabi melior sententia tam te
Lincia vel linguam, vel calefactor ero.

Poetae viderandi & non despiciendi sunt.
Fauustus Andrelinus poeta.

Nomina doctiloqui non sunt spernenda poeta,
Nomina non viles inter habenda viros.
Rebus in humanis nil est pretiosius illo,
Qui sua Gorgoneis ora rigantur aquis.
Cui tantum natura fauet, cui spiritus ingens,
Cui furor aethera missus ab arce venit:
Inchyra virtuti tribuit qui nomina fama,
Quo semel offensa quisquis ab hoste cadit.

Res tamen arcta domus est fiteor, sed maxima Satis
Gloria gemmiferis anteferenda vadis,
Nil habet, est ipsi contempra pecunia Satis,
Charus est laudis consuluisse sua:
Ignatis tumidos populi contemnit honores,
Non facit ad doctos vulgus in ade viros.
Nos, gloriā nos antra tuantur, nos deuit tantum
Rura, nemus fontes, flumina, viuis habet.

Sunt ea scribendis quae sita silentia rebus,
Aptior est multo sylvia nemusq; foro.
Nulla tamen nostras enervant ora mentes,
Maxima sunt vnanos damna praesse dies,
Hic repetit primas veteresq; ab origine causas:
Hic sua Phoebos sub iuga ducit equos:
Concinit hic pigri tardantia plaustra boas,
Hic nunquam vestio silet a mensa maris.

Ille Giganteo sparsa est, ubi sanguine tellus,
Hic noua magnorum concinit alta ducum.
Vos, quibus aeterna facinus saga murmura fama,
Digna decet larga dona deū de manu.
Exiguus, reliquus quae dantur, tempore restant:
Qua datae sunt Satis munera, semper habes.

Carmen, vera opes.
Cum fuerit vacuis manibus capitale Serenos
Casaris Assyrii crimen adire lares:
Scandens dux celsos timuit mea musa penates,
Munere regifico comitata foret.
Copia nulli mihi, stans tibi nulla metalli
Cura, nec occiduo dirior orbe viget.
Ergo det alter opes, ego princeps do tibi carmen,
Nec minus Satis, quod dare possit, habet.

Gratius argento, suluo pretiosus auro
Carmen, hoc tanto principe digna magis,
Vera carmen opes: nam caetera carmina praeter,
Fortunae instabili darg, rapit, manu.
Excipias igitur placido mea carmina cultu,
Parua nec audacis munera sperne viri.
Carmina praestant omnibus diuitis.

Pauca decus patria paruis lux magna Naonū,
Natus Amaltheae gloria prima domo.
Si tibi Pactolus fuluam sine fine metallum
Afferat, aut dutes Lydius Herannus aquas.
Quicquid est Eoa nudus legit Indus in vada,
Ornet inauratos, accumuletq; lares.
Nō dederit lepto, tibi vade, decentius inquam
Carmine: non minus numina munus habent.
Est ratio, labantur opes, sunt frivola rerum
Omnis: ab aeterno carmen ubique viget.

Laus Carminum.
Magnanimo qui dat regi vel raris vel aurum,
Argentum, mensas, cocchina, vasa, domos.
Dat capide Curio Crasso patrioq; potenti,
Munera Fabritio permittosa Myda.
Non aurum cupiunt: pulchra sed laudis honores
Et decus & clari nomina clara duces.
Carmina qui regi regum fert munera, vitam
Carmina possit vitae tempora Caesar habet.
Carmine defunctus magnus nunc Smit Achille
Semper & Alcides carmine viuus erit.
Dices forte tuum carmen non vivit, at illud
Viuere vit fecit voluisse satū.

Carmina neminem interire sinunt.
Gloria praclaris ductibus post funera Satis
Carminebus doctis non moritura venit.
Si non fama clare referunt Carthagini alta
Moria se nobis igne perusta diu.
Nōn celeris fuga bellantis, reiecta retrorsum
Hannibal nobilis, claudeserq; mina.
Nota forent: forsitan non nouissemus & ipsum.
Africa quem misit nomine vitā alio,
Est ea vis doctis q; Cysse iocunde poetas,
Illis ut clades nulla nocere queat.

Carmina neminem interire sinunt.
Gloria praclaris ductibus post funera Satis
Carminebus doctis non moritura venit.
Si non fama clare referunt Carthagini alta
Moria se nobis igne perusta diu.
Nōn celeris fuga bellantis, reiecta retrorsum
Hannibal nobilis, claudeserq; mina.
Nota forent: forsitan non nouissemus & ipsum.
Africa quem misit nomine vitā alio,
Est ea vis doctis q; Cysse iocunde poetas,
Illis ut clades nulla nocere queat.

Charit

Chari si flectant, si quid benefeceris ipse,
 Mercedis facti ceperis inde nihil.
 Non euer sum quid queso laudis haberet?
 Quae, futurum tibi Romule sortis erat?
 Sic quoque qua nullo procurat reddere menti,
 Antiqua ex libri discimus illa nouis.
 Sic virtus, uatam fauor, atque potentia lingua
 Facum ab inferni restitueret locis.
 Dulcibus hinc epulis summi Iouis impiger astat
 Hercules, ac una ferula gratia capit.
 Dignus laude viros infernas scandere noctes
 Non fert, sed sedes ponit ad arber eas.
 Carmina letum animum & liberum à curis
 omnibus expetunt. Cymbriacus.
 Et tu Castali dum cultor studiose Sororum
 Phosmagone, hoc quondam carminum nostrae leges.
 Tum dices nostrum sunt Caesar tempore uates,
 Ad citra am numeris qui tua facta ferant.
 Oti si dederis res sperata Cameni?
 Ut tibi securi plestra mouere queant.
 Quales erant quondam uatrum laudator Vlysses,
 Tunc cum Smyrnaeas scriberet Iliadas.
 Quales Et Andrius uates, quom ferret in oras
 Aeneam Latias, Ilacoisq; Deos.
 Aut cum marmoreis caneret Lucanus in hortis
 Prælia ciuili gesta nefanda manu.
 Aut cum laudaret lepidum Verona Catullum
 Delia bella suum, Cynthia bella suum.
 Carmina pronuntium numeris deducta serenis:
 Esuriens certe non bene uatrat olor.
 Nec magno constant uates vltima rerum
 Pars cupida Sobis pluri emittit opes.
 Quae pereunt usque per longos carmina honores?
 Et semper laudes in noua secla ferant.
 Carminum nulla merces, nec honor est.

Ad Pergerium.
 De quod carmina seruis, putato
 id causa mihi Pergeri fuisse,
 Quod non est pretium meum Cameni:
 Cum sint Casares coquis honores,
 Et tribuunt saxis potentes.
 An, re oro, esuriet sacer poeta,
 Qui de carminibus potest sonoris
 Annos addere Casari Sibyllis,
 Tarcarumq; coloris diu morari,
 Et facta inelyta mittere ad nepotes?
 Sed mi, dum uigilo, parit papyrus,
 Et magni emperum oleum sorat lucerna.
 Tum vestes nullo teruntur veste,
 In somnes mihi pruriant ocelli,
 Dum noctes alijs meis repono.
 Verum hoc nemo hominum mihi resarctis,
 Sic grati pereunt dies Et anni,
 Cæcileis pedibus uenit senectus,
 Dum Phæbum sequor, Et nouem sorores.
 Et plestris serio hram sonoris,
 Impune o mala cæcitas, canentem
 Versus sollicitas furens egestas:
 Et grati tamen audisunt poetam.
 Carmina nihil commune habent cum curis.
 Anxia meos hominum, curis confecta dolore,
 Non potis est cantus pandere Pterios.
 Carmina pronuntium est harum pulsando sonorum
 Tristia cum letis non bene signa cadunt.
 Quid, de Arte amandi.
 Scilicet ingenium placida molitur, ab arte,
 Et studio mores conuenienter eunt.
 Horat. in arte poetica.
 Aut prodesse uolunt, aut delictare poeta:
 Aut simul Et iucunda, Et idonea dicere Vita.
 Carmina scripta poteribus aquæ non
 diu manent.

Prisco scerdis, Mecenas docte Gratino,
 Nulla placere diu, nec uivere carmina possunt,
 Quae scribuntur aquae poteribus, ut mala iuuis
 Ascripsit Liber Satyrus Fauentisq; poetæ,
 Vina fere dulces oblerunt mane Camæna,
 Laudibus arguitur vni Sinosus Homerus.
 Ennius ipse pater, nunquam nisi potus ad arma
 Profligit dicenda, forum putealq; Libonis
 Mandabo, sic adnam cantare scueris.
 Hoc simul edixit: Nec cessare poeta
 Nocturno cessare mero, certe arduo.
 Hinc Athenæus 2. Dipnosophil lib.
 Ydag dicitur, quod dicitur in ar. v. 1. 1.
 Aquam bibentibus probrum Et uile paries.

Camænis, parum amoris, longum
 VALDICTVM.

Ite leues nugas, sterilesq; uolente Camænae,
 Gratias, Phæbeo Castalius Vnda Colore.
 Ite, sat est: primos Sobis cum absumptis annis
 Optima pars vite depergig, me.
 Querite quem capiat seuna carum in uoluntate
 Querite qui pota carmina canet aqua.
 Dulcibus illecebris tenerum Sobis fallis caueat.
 Dum sequitur blanda carmen inuenerit Ipe.
 Debita miltis molli languescit in umbra,
 Et fluit ignans fructa inuenta seuis.
 Ante diem curvos septum graue contrahit artus.
 Imminet ante suum mors properata diem.
 Ora notat pallor, maces in corpore toto est,
 Et terreo in Sultu motis imago fidei.
 Oti dum capias, preceps in mille labores
 Irruum, Et curis angeris Sipe nouis.
 Nocte leues somnos reuoluit compe de seffor
 Carpit, Et in me dicit nam a que fieri agunt.
 Nocte leues somnos carpit de seffor aratur.
 Nocte quom uentis tonio, mari.
 Nocte tibi nigra fuligo bibenda lucerna,
 Si modo Galliope Castra sequenda parat.
 Et tanquam Lybyo serues curuas a metallo
 Robora, Et Hercules poma ferenda manu.
 Peruigil in lucem dicta atque relecta uoluntate.
 Et pueri excucies scripta in papiro Ipe.
 Sape caput scalpes, Et Sinos referit uingues.
 Irata feris, pulpit a sape manu.
 Hinc subita mories, Et spes procrepa senectus.
 Nec tibi fert Clo, nec tibi Phæbus opem, Et.

SENTENTIAE PHILOSOPHIAE

Poeta multa mentiuntur. Arist. 1. Metaph.
 Poeta non est facta propria narrare, sed ut grati quoniam
 nino necessarium fuerit. De poet. c. 7.
 Poeta vel est vir facili ingenii, vel furore percussus, dicitur
 Poeta semper imitatur, vel qualia fuerunt, vel sunt, et
 cunctur, uidentur ve, vel qualia esse oporteat. De poet. c. 1.
 Poeta peccatum duplex est: per se, & per accidens. per se
 quod propoluerit imitari, quod non est imitandum
 proponere non recte. ibid.
 Poeta leuius peccatum est: si ceruam cornua habere
 quam si non bona imitatione descriperit. ibid.
 Poeta potius credibile eligere debet, licet fieri non potest
 incredibile, est fieri queat. ibid.
 Poetarum obiectiones quinque sunt: vel quæ fieri non
 vel ut rationis expertia, vel quæ licentia, vel quæ conuenientia
 præter artis rectam normam existant. Arist. de poet. c. 1.
 Poeta propria poemata perinde ac filios supra modum
 9. Ethic. c. 7.
 Poetical licet sit syllogistica, non uittur tamen syllogistica
 nec est ei propria species, quæ ei commodetur. Arist. de poet. c. 1.
 Poetica ars est, qua existimatur homo, quod affinitas
 rei perfectione qua potest. In poet. c. 1.
 Poetis omnis, & omnis fabula poetica in uterqueque
 di genere consistit. In poet. c. 1.
 Poetis cum inducat hominem in admirationem, et
 philosophandi. Arist. de poet. c. 1. 2. c. 6.
 Poetis ratione metri, quo ad mensuram est sub Grammatica
 quod ad intentionem, logicæ est quadam pars. ibid.
 Poetica sermone utitur, prout modulul pronuntians dicitur
 ne, vel ab imitatione prouocat audientem ad aliquam actionem
 vel fugiendum. Propter quod ex variis compositis & decoratis
 bulam fingit tentans mendacia, que audientes prouocant
 dic.
 Poetae theologi fuerunt, Orpheus musicus, & Linus, quorum
 iudices erant in populo ludæorum. D. Thom. 1. 2. q. 1. 1. 1.
 Fion 87.
 Poetica nihil aliud est quam philosophia tempore uocata
 Consonantia metrica, argumento fabulosa & philosophica
 poetica tempore iunior, harmonia expeditior, argumentum
 Max Tyr. serm. 29.
 Poeta quod pie & iuste dixerunt recipit Plato, qua maxime
 derelatur. Bess. Car. in calum Plat. l. 8.
 Poeta nemo qui reuera poeta est abique celesti auctoritate
 consecutus est. Arist. de poet. c. 1.
 Poeticum furorem consequi uult, ut homines diuina
 instruantur, & mytheria diuina canantur, animum suum
 affectum esse oportet, ut quasi tener & mollis, & ut sit
 limus enim Deo formator se exhibere debet, & immo
 imbutus malis formis. Idem in Plat. Phæd. l. 4.
 Poeta officium est, ut naturam moresque pingere ualeat, quæ
 que uidisse. Etc. epist. lib. 3.

PC
 POLYAN

mi opus, quam maxime diuini opere seruaretur. Idem Pindari vatis familiae penatibusque iussit parci, cum Thebas caperet. Aristotelis philosophi patriam suam condidit: tantaeque rerum claritati, tam benignum testimonium miscuit. Archilochi poetae interfectores Apollo arguit Delphis. Sophoclem Tragicum Cothurni principem defunctum sepeliri. Liber pater iussit, obliditibus in cenia Lacedaemoniis: Lyfandro eorum rege in quiete saepius admonito, vt pateret humani delicias suas. Requisti rex quis supremum diem Athenis obisset: nec difficulter ex iis quae Deus significasset, intellexit: pacemque funeri dedit. *Plinius lib. 7. cap. 29.*

Sapientissimi, qui de poeticis quicquam eloquuti sunt, primam quandam philosophiam poeticam esse asserunt. Antiqui vero poeticam primam philosophiam quandam esse perhibent, quae ab ineunte aetate ad viuendirationes adducit, quae mores, quae affectiones edoceat, quae res generosas cum iucunditate praecipiat: posteriores vero solum poeticam ipsam sapientem esse asseruerunt. Quam obrem Graecorum ciuitates, ab ipso primordio, eorum liberos in poetica erudierunt, non vtique voluptatis, sed castae moderationis gratia. Nunquid & poetarum auditoribus nihil conferat ad virtutem, vt locorum multorum, & militiae & agriculturae gnari existant? *Straabo in primo.*

Denique credamus summis oratoribus, qui veterum poemata, vel ad fidem causarum, vel ad ornamentum eloquentiae assumunt. Nam praecipue quidam apud Ciceronem, frequentius tamen apud A sinium etiam & ceteros qui sunt proximi, vidimus Ennii ac Pacuuii, Lucilii, Terentii, Caecilii, & aliorum inferri versus, summae non eruditionis modo gratia, sed etiam iucunditatis: cum poeticis voluptatibus aures ad forensi asperitate respirent. Quibus accedit non mediocri vtilitas, cum sententias eorum velut quibusdam testimoniois quae propofuere confirmant. *Quint. lib. 1.*

Sententias quidem poetarum non orationes modo sunt referatae, libri etiam philosophorum. Et quanquam inferiora omnia praecipit suis ac literis credunt, repetere tamen auctoritatem a pluribus verbis, non fastidierunt. *Idem lib. 5.*

Omnis oratio poetica vel est laudatio, aut vituperatio. *Arist. lib. 1. poet.*

Doctissimum quemque sic poetica prodidisse animaduerto, veluti fit ea prima, quaedam philosophia, quae nobis ab incunabulis quodam modo vitae rationem commouent: quid agendum, quid vitandum musica iucunditate praescribat, adeo vt nonnulli postea dicere minus addubitarint, poetam solum esse sapientem. Quo nomine Graecorum nobilissimi ab ineunte aetate sic instituebantur, non quia voluptatem toto impetu captarent, sed vt optimis statim moribus imbuerentur. Quoniam se esse morum magistros musici proficiantur, idque cum Pythagoricis comprobatur Aristoxenus: item & Horatius *lib. 2. epist. 1.* sic inquit, O tenebrem pueri, &c. vide supra.

Homerus literarum parens in Clytemnestra custodia poetas, cantores & calligatores esse putat, vt qui philosophi sint, ac ex Musis omnia fiant, quum & sapientiae magnitudine etiam vaticini censeantur. *Ex Celso in antiq. lectio. lib. 7. cap. 1. de sumptis.*

Ennius sanctos appellat poetas, quod quasi aliquo Deorum dono atque munere commendati nobis esse videntur, proinde minus mirum si non alium esse poetam, quam virum bonum, statum prudentiores. Adeo autem multiplex poetarum eruditio est, adeo necessaria, summis coniuncta enuolumentis, vt nec desint qui solam orationem poeticas videri imitationem, argumentis asseruerint, eeu poete primum prodierint, mox qui metrum soluerint, Cadmus, Pherecydes, Hecateus quod prima in Homerum scribit commentatione Eustathius. Et quia genus id orationis magnitudinem habet ac sublimitatem, estque *in 200*, id est, equo vehitur, inde quae talis non est oratio, ex humilitate pedestris dicitur, vt quae ex alto in solum sit delapsa paulatim: ita vt Rhetoricae elocutionis & artis dicendi fons sit ipsa poetica. *Cicero in oratione pro Archia poeta.*

Plato in *lib. 2. de Reipub.* poetas Deorum filios vocat: in Lyfide adeo poetas admiratur, vt eos sapientiae patres nuncupet, ac duces. Et in loue carminis excellentis poetam non arte fieri scribit, sed afflatu diuinitate. Imo vero, inquit: Mafsa diuino instinctu concitat poetas: conciti poetas, alios furore corrumpunt, vt fatuulorum quodam modo mirus ordo, qualem creditur magnus efficere: Adde & paulo post: Nil aliud esse poetas, quam Deorum interpretes, dum afflantur furore. Porro idem in Phaedro scribit, non hominum esse inuenta praecleara poemata, sed caelestia munera. Argumento illud esse, quod nemo etiam si orbem illum doctrinarum obierit accuratissime, excellens euaserit poeta, ni caelestis ille vigor & concitatio accesserit feruentior: vt vera fiat illa assertio ex *Falt. 6.*

Est Deus in nobis, agitante calescimus illo, Impetus hic sacrae semina mentis habet.

Hanc diuinitatem poeticam & Democritus astruxit. Plato item in Cratylo scrutans, qui sunt verorum nominum Doctores, Sophistas irridens poetas cenitet aduundos, nec quolibet etiam ex

porturbatos animos acris imitantem, tanquam noxi-
 abet Plato vel mutato stylo constantem habitum
 ad vites procul abire. *Idem in Plat. de rep. dial. 3.*
 ad fores qui ad hunc musarum infinitu accedit sperans
 quodammodo poetas se bonum euasurum, inane illam qui-
 bus poetas esse videbit. *Idem epist. 1. 1.*
 prudentissimi quique, & ab ineunte aetate eruditissi-
 eandem, sed potius infanti, qualem fuisse constat Home-
 aut rudiores, quale se fuisse retatur Hesiodum,
 & Lyinnicum Chalcidicum scribit Plato,
 in rebus poeticis mirandi prodierunt. *Fic. lib. 13. c. 2.*
 omnino negligendi sunt, bonos enim mores cor-
 imbuunt. *Franc. Patr. de regno, lib. 1.*
 amore ex loue magnaue Venere ortum fuisse di-
 eleganter admodum descripsit signifi-
Leo Hebr. de amor. dial. 3.
 diuinitate rationibus praestantissimis vitis diuini-
Idem ibid. dial. 2.
 intentiones & allegoricos sensus
 comprehendere solent. *Ibid.*
 appellatione varias quidem diuersasq;
 tractare. *Ibid.*
 Alceidi tragico poetae respondit proba-
 quod cum quereatur quod eo triduo non ultra tres
 labore deducere potuisset, atque se cen-
 iuraretur: Sed hoc, inquit, interese, quod
 gloriari: mei vero in omne tempus memoriae
 stylo elucubratum opus, per
 tempus plenae gloriae telis feretur. *Valer. Max. lib. 3. de fi.*
 poetis relinquunt, quibus aures oblectare propo-
 fabulam nehere: sed qui iugentia sanare, & fi-
 humanis retinere, ac memoriam officiorum animis
 loquantur & magnis viribus agant. *Senec. lib. 1.*
 Deos genitos asserunt, eosque atrociora
 pertulisse, amen pertulisse asserunt, quam hominum ne-
 talesque fabulas de ipsis commentum sunt, quales ne-
 inimicos dicere audeat. *De impie. poet. Iocraes in*
 in dialogo, qui non infucitur, carmina illa solum diuina
 carminumque furore infusa poetas existimat, quae quando
 humana canantur, & cantorem ipsum & audientes quo-
 in furorem. *M. Fic. lib. 1. epist.*
 Homerum Heliodumque hominum coetu
 quod partim tanquam ingrati diuina ad ho-
 humanam ad Deos transtulerint.
 sumis eruditissimisque hominibus accepimus: cae-
 studis, & doctrina & praecipue Scarte consistit, poe-
 valeat, & mentis viribus excitari, & quasi diuino
 inflammati. Quare suo iure nosse ille Ennius fan-
 poetas, quod quasi deorum aliquo dono atq; munere
 nobis esse videntur. Si igitur iudices sanctorum apud vos
 homines hoc poete nomen, quod nulla vaquam bar-
 & solitudinis voci respondent. Homerum Colo-
 esse dicunt. Chir suum vendicant, Salaminii su-
 Smyrnae vero suum esse confirmant. Charus fuit A-
 pendenti nosse Ennius: itaq; etiam iam in sepulchro Sci-
 esse constituit. Quid nosse hic magnus, qui
 fortunam equauit? Nonne Theophaentem Mitylenae-
 rerum suarum, in concione militum ciuitate dona-
 illi fortes viri, sed rustici milites, dulcedine quadam
 commouit, quasi participes eiusdem laudis, magno illud cla-
 approbauerunt? *Cic. in oratione pro Archia poeta.*
 poetas? nonne post mortem nobilitati volunt? vult ergo
*Aspice cines! senis Ennii imaginis formam,
 Hic vestram pinxit maxima facta per arum.*
 gloriae flagitat ab his, quorum patres affecerat gloria.
*Nemo me lachrymis decoret, nec funera fletu
 Faxit cur? vultus viuus per ora virum.*
 vero, ne haec quidem notiora & illustriora carere vi diuina
 ego aut poetas graue plenumque carmen sine caelesti
 in hunc putem fundere, aut eloquentiam sine ma-
 v. fluere, abundantem sonantibus verbis, vbi subusque
Cic. lib. 2. Tusc. quast.
 Magnus inter spolia Darii Persarum regis vnguen-
 capto, quod erat auro gemmisque ac margaritis pre-
 vicius eius viuis amicis demonitranibus (quando tacebat
 bellatorem & militiam fordium.) Imo hercule, inquit, li-
 Homerum cathodice dicitur: vt preciosissimum humani ani-

triuo, sed diuinos. Ceu a diis hi plane didicerint nomina rerum vera apud quos ea demum reperiantur.

Poetae nomen inde propagatum scribit Eustathius, quod *poiesis* significat *inuenire*, cantare vel scribere. Fabius Quintilianus inquit, peritio quidem initio infusum, & aurium mensura, & similiter decurrentium spatio rum obferuatione esse generatum, mox in eo repositos pedes. Aristoteles poe sin ex imitatione natam primum ostendit: quoniam imitandi studium sit ab ineunte aetate homini innatum, eo a brutis differat. Mox subdit: Ad metrum natura proclius maxime paulatim produxisse poe sin, ac genuisse, *en tui aures xdi a quibus*, quod non aliud sonare videtur, quam ex rudi principio. Ex hac imitandi ratione, vnde poe sis ortum ducit, diuisa disparataeque ars est, ac abiri quodammodo in membra plura, sicuti hymnos alii, & laudes concinnarunt, alii lyrici, alii comici, quidam tragici vocantur: communi nomine omnes poe ta Lyrici dicuntur, quod ad lyram eorum carmina concinnantur, vt Pindari principis in hoc genere. Monodorum peculiare est, sub vna tantum persona argumentum explicari quodlibet, quod illi dicunt *monos* *poiesis* *di* *phras*. Est enim monodia, cantus lugubris: Comico rum, ritus est proprius cum choris & personis: Tragici, familiaris est miseria & calamitas. *Ceclius lib. 7. Antiq. lectio. cap. 4.*

Plurimum dicit oratori conferre Theophrastus lectionem poetarum, multique eius iudicium sequuntur, neque immerito: namq; ab is & in rebus spiritus, & in verbis sublimitas, & in affectibus motus & omnis decor petitur, praecipueque velut attrita quotidiano aflu forensi ingenia optime rerum talium blanditia reparantur. Meminerimus tamen non per omnia poetas esse oratori sequendos, nec libertate verborum, nec licentia figurarum genus ostentationi comparatum: & praeter id quod somnium peti voluptatem, & eam non falsa modo fingendo, sed etiam quaedam incredibilia factatur, patrocinio quoque alieno iuvari, quod alligari ad certam pedum necessitatem, non semper vt propriis possint, sed repulsa recta via, necessario ad eloquendi quaedam diuerticula consugiant: nec mutare quaedam modo verba, sed extendere, corrumpere, diuidere cogantur. Nos vero armatos stare in acie, & summis de rebus decernere, & ad victoriam niti decet. *Hic Quint. lib. 10. c. 1. de copia verb.*

Poetarum optime sententiae discendae, & quae alii viri eloquentes vultu praecerperunt, legenda sunt: nam vt apes videmus omnibus quidem flosculis insidere, sed de singulis vtilia carpere: sic ruditionis comparandae studiosus nihil inexploratum relinquere, sed vtilia vniquae colligere decet. *Iscor. in Paronesi ad Demonic.*

¶ APOPTHEGMATA.

Gorgias dicebat tragediam esse deceptionem, qua qui alterum deceperit eo qui non deceperit: & qui deceptus esset, sapientior foret eo qui non esset deceptus. Fallit enim tragedia tractans argumenta conficta, sed adeo scite vt vera credantur. Iustior autem ille videtur, qui fallendo prodest: sapientior est, qui per fictas fabulas dicit quid sit turpe: quid sit honestum. *Plutarchus de poetis audiendis.*

Lacones nec comedias nec tragedias poetarum audiebant, vt pote in quibus contra omnes leges, supra, incesum, adulteria, iniuria, furta, caeteraque flagitia exprimentur. Nec placuit his quorundam excusatio, qui fabulas ad voluptatem fingi, non ad fidem veri dicunt: cum haec voluptas imbellium animos corrumpat. Hanc ob causam Archilochum poe tam curu venisset Lacedaemonem, ea hora expulerunt: quod intellexerat ab illo scriptum, satius esse abijcere arena quam mori. *Plutarchus in Lacon.*

Anonymus. Lacedaemonius quidam percontanti, quid ipsi videretur Tyrtaeus poeta? Bonus, inquit, ad deprauandos iuuenum animos. Quoadmodum Plato iudicabat Homeri poe sin inutilem esse Reipubl. qualem instituire volebat: ita Lacedaemonii non recipiebant poetas, qui blanda scriberent potius quam salubria. *Plutarchus in Lacon.*

Demonax: Admeto poe ta in sulso, iactanti, epigramma monofichon, quod testamento mandasset suae addendum itatur (caermen erat):

Corpus humi regitur, Admetus ad astra solauit.
Respondit, adeo sibi placere carmen, vt magno emptam cuperet, si iam nunc esset ascriptum. Tecte optans illi mortem, qui vita indignus erat. *Eras lib. 8. apoph.*

Attus poeta interrogatus, cur non ageret causas, quum in tragediis optime tractaret argumenta? Quoniam, inquit, in tragediis ea dicuntur, quae ipse volo: in foro aduersarii dicent, quae minime vellem. Idem fit in dialogis vbi qui scribit opus, vnicuique tribuit orationem, qualem putat esse commodam: in iudiciis fecus fit. *Eras lib. 6. apoph.*

Euripides, cuidam dicenti, Carmen condidisti ex modis ad tripudium accommodis: alio dictum hoc ridente, Ni stupidus esfer, inquit: non risisset, quod res scias Lydiis modis temperarim, Lydi modi lasciuiores sunt. Porro quae per se tristia sunt, ea decet arte exhilarare. Refert hoc Plutarchus libello *regi rti axonar*. Quum Euripides choream agentibus succinisset canionem quandam modulatam, vnus illorum risit. Cui Poeta: Nisi stupidus esses, & experts

affectuum, haudquaquam risisses me canente. *inchoat inchoat*

6. apoph.
Pinaris montanus Attili Butae carmen recitabat: quidam indignaretur, quod toto die recitaret, negentem recitationem accedendum, Maete Pinaris ait: Nemo liberalium agere: paratus sum illum audire ab exornato oculo. Gauderet enim is poeta, subinde repetentem eius descriptionem. Notat autem & Horatius eam, quae vel immodice, vel non suo loco affectant tales descriptores.

Aur flamen Rhemi, aut plautia deservit

Eras. Rot. lib. 8. apoph. ex Senec.
Varus, quum a Montano recitarentur veritas quibusque libris describeretur, Varus eque Romanus dicit: Insuper re. Ruffus quum succederet descriptio oculus. Quis iam nox est? Ibo, & Butam saluabo, eodem scemmate descriptum carminis decus, & Butae praeposteram vitan. *Senec.*

Panfanias Cleombroti F. interrogatus, cur Tyrannidereur. Poetae enim apud Lacedaemonios in multo pretio, sed ob lasciuam eis vrbe eiecerunt. Plut. in Lacon.

Philoxenus Dionysium sua carmina recitantes in Subindicans hoc esse tolerabilis, quam audire laudat poemata. Nam antea rex offensus, miserat illum in *Eras lib. 6. apoph.*

Sylla, quum ipsi libellum malus poeta de populo quod in eum epigramma fecisset, tantummodo in longiuculis, statim ex his rebus quas tum vendebat, mium tribuit, sub hac conditioe, ne quid postea faceret, mabat ille etiam mali poe tam operam aliquo die gratis, niul autem & silentium redemit ab eo qui scribere admodum factus quidam apud nos, si quando incedit in tonforem, dabat duplum pretium, hac lege, ne recitaret *apoph.*

¶ SIMILITVDINES.

Abolonis: Qui ingenium suum ad poetas & philosophos uertit, quasi qui aureum hamum mittit in lucosam aqua pro re vili in profundo detinetur: nec potest latere compensari in *serm. 5. de Christi aduentu.*

Plutarchus: Quoadmodum in vite luxuriantibus, mitibus saepe fructus occultantur: Ita in poemantibus, bullis luxuriantibus, multa cognitum vtilia fallunt adolent *Moral.*

Nec se est patendum poe tis aut philosophis, quatenus pueri obtemperant praedagogis, sed quoadmodum Ciceronebat quidem praedagogi iuuenti, sed rogabat quatenus *Moral.*

Vi Mandragora iuxta vites nascens, vinum reddit deum philosophia ratio admoa poe ticę, moderatiorem efficitur *Moral.*

Quoadmodum iuxta Philoxenum, sua iustitia sunt non iunt carnes: & iucundissimi pilces, qui non sunt piscis, xime delectat admixta philosophia poe tis, & poe ta admixta *Moral.*

Vi Simonides dixit: stupidiore esse Thesalos, quam inopi pi possent: Ita qui felicior sunt ingenio, citius a poe ta puniuntur. *Moral.*

Vi qui subire e summis tenebris in lucem educunt, perturbatur, nisi paulatim luminis assueuerit: Sic in poe ticis, philosophorum opiniones inpergendae in amos, ne postea ad tam diuersas doctrinae rationes perturbentur *ph. r. lib.*

Vi apis ex amarissimis floribus, & asperius sumis, mium ac lenissimum colligit: sic ex turpibus ac felicitatibus, cunque decepi potest aliquid vtilitatis. *Moral.*

Vi in his locis vbi multae nascuntur herbae ad remediandees, in istem multae nascuntur lethales. Sic in poe ticis multa, multa pestifera. *Moral.*

Si multi inebrientur vino, non ob id incidende vites, Lycurgus, sed propius admonendi fontes: Ita si multi in poe tica, non protinus abijcienda, sed adhibenda cautas, vt *Moral.*

Non vir inuenire licet sacra sine tibiis & choro: Ita poe ta mendacio licet inuenire. *Moral.*

Quadam per se non pulchra, quibusdam ob id bona sunt, apta: Ita laudantur in poe tis quaedam, quod congruunt potestatem alioqui feeda. Demonides claudus preca dicit, vt *Moral.*

Venenum admixtum cibis, pestilens sententia admixta libus ac iucundis. *Moral.*

Vi apicula ex flosculis succum mellis colligit, cum vili *Moral.*

PC
POLY

mel artem laboriosumque proficiendi conatum offendit. Lib. 51. cap. 18.

Philostratus, lib. 1. Iconum de Phaetonte, de Cygnis ait, *levis atque incongruo iocine ad cantum saevio venio vivuntur.* Et Gregorius Nazianzenus in epistola ad Celsulum, loquacitatem improbandam, & contra somnolentiam taciturnitatem, haec habet: *Sed nos, quorum gratia quisquam vel in silitudinem concesserit, ut musicam audiat, si quando Zephyro spiranti alius nostrum permiserimus, iucundum quid & concinnum modulamur.* Praefert autem eo loco Cygnorum suavitatem, quavis rarum, cantum hirundinum intemptivae garrulitati, ac introducitur Cygneo modo hirundinibus respondentes. Hieroglyphicon illud viris literatis & doctis convenit, praesertim poetis, quibus ad sua studia profectenda & excolenda, doctrinaeque monumento praecleara elaboranda, opus est Mæcenatum fauore & auxilio, quibus ad omnia reddantur altiores, iuxta dictum illud,

Sint Mæcenates, non decerunt, Flacco, Maronem.

Et Seneca in Hippolyto:

*Ingenia melius recta se in laudes ferunt,
Sivobilem animum vegeta liberat alit.*

Et neotericus quidam scripsit:

*Dulcisonum mollis Zephyrus demulcet olorem,
Et vatum stimulat pectora diuæ honos.*

EMBLEMA.

Insignia Poetarum.

Emblema CXXXIII. Andr. Alciati.

*Gentiles clypeos sunt qui in Divis alite gestant,
Sunt quibus aut serpens, aut leo, signa ferunt:
Dira sed hæc Satum fugiant animalia cerus,
Dactaque sustineat stemmata pulcher Olor.
Hic Phæbo sacer, & nostra regionis alumnus;
Rex olim, veteres servat adhuc titulos.*

Emblema CCLV. eiusdem.

*Handquaquam arefcens hederæ est arbuscula, Cisso
Quæ puero Bacchum dona dedisse ferunt,
Err abunda, procox, avratiss fulva corymbis,
Exerius viridis, cætera pallor habet.
Hinc apus Vates cingunt sua tempora fertis,
Palle cum studeat: laus disturna Sires.*

Politica.

DEFINITIO ET ETYMOLOG.

Politica, Græca dictio est nam πολιτικός, civilis scientia, Cicero in Rhet. civilitas Quintil. Civilis facultas, Arist. in Polit. πολιτικός, civilis, popularis, municipes, πολιτικός, civilis, utriusque reipub. gerendæ peritus, civilibus negotiis implicitus, publicarum priuatarumque rerum administrationi accommodatus.

Politica societas originem trahit à Deo & natura hominis: quia ad societatem homo naturæ lege atque instinctu fertur, tanquam à causa impellente interna, ad quam deinde accessit mouens externa nempe vitæ commoditas, propter quam homines in societatem conueniunt.

Humana societas certis gradibus ac progressionibus minorum societatum ad maiores peruenit: ita quidem, ut cum primo omnium sola foret societas inter maritum & uxorem, postea etiam tota domestica societas coalescit, & ex domesticis societatibus intergræ familiæ gentilitiæ, quibus & extraneæ addite sunt, sic, ut distinctis locis habitantes primum vicos, deinde pagos, post oppida & vires, denique provincias & regna constituerunt.

Status politici, siue Reipub. septem formas docti tradunt. Harum tres vocantur simplices, nempe Monarchia, Aristocratia & Democratia. Reliqua quatuor mixtæ, nempe ex tribus temperatæ dicuntur. Prima ex omnibus tribus simplicibus, secunda, ex Monarchia Aristocratia, tertia ex Monarchia Democratia, quarta denique ex democratia & Aristocratia composita censetur.

Primus & perfectus status is est, in quo vnus regit, ceteri parent. Is dicitur Monarchia, quoniam in vnitate consistit, & multitudinem subditorum reducit ad naturalem vnitatem. Status est politici maximè ordinatus, facillimque finem reipublicæ propositum assequitur: quia facillior ibi est gubernatio, siue spectes intentionem consiliorum, siue eorundem executionem, atque adeo si attendas legum promulgationem, vel obseruationem.

Est item Monarchia reipublicæ status omnium firmissimus & maxime

SSSS & ma

nili colore & odore: Sic philosophiæ studiosus & ex poetâ quod ad bene viuendum conducit, cum alij tantum vo-

luntur. in Moral. *Quædam medici cantharidis, quæ lethale venenum est, ad remedium vtuntur: Ita licet ex eadem cantharide, quæ medicis illius venenos. Nam semper aliquid est, quod significat se damna, quod narrat. In Moral.*

Quemadmodum nomenclatori memorie loco audacia, quæ nomen non potest reddere, imponit. Ita poetæ ad rem pertinere, verum dicere, sed aut necessitate, co-

recte corrupti, id quemque vocari iubent quod belle factum est. Lib. de Benefic. 1. c. 3.

Qui biberint ex Clitorio lacu, iis vini tædium ob-

noxiæ, abhorrent ad philoſophiæ. Ita qui semel gustarint poetice, abhorrent ad philoſophi-

am, aut contra, siue qui se mundanis voluptatibus ingurgitauerint, eruditionem non possunt exprimere. In Simi-

HEROGLYPHICA.

in decem dotes poësin exoticam (nam de sua sanctius senti-

unt) quæque Poetæ symbolum est Cygnus. Nam veluti Cygni

argutioribus ob gutturis exilitatem organis effectus, etiam simul & vocaliorem emittunt vocem: ita etiam boni

poetæ, quo magis per atatem profecerunt, scribere iudem solent

etiam & sapientius. Pier. Val. lib. 23. c. 2. 52.

quædam autem consensu repleunt est per apes hieroglyphicon

intelligere amantitatem, vt Horat. l. 1. Epist. 19. *siues enim*

poetice melia Te solam, ribi pulcher. & vt ait Varro, Apes

Mularum dicuntur esse volucres, quod si quando displicatæ

comparantur, planitibus & numeris reducantur in vnura locum.

quod dulcedine præstat, magnoque Apum labore

propterea quod diligentiâ partarum significat. Hinc ly-

ricæ, vim, artem, diligentiam partarum significat. Hinc ly-

ricæ, lib. de arte poetica.

Pu. & Pompilius sanguis, carmen reprehendit quod non

Multa dies & multa litura coercuit, & quod

Perfictum decies non castigauit ad vnguem.

carmen dele canit, carm. lib. 4. od. 2.

Egypsi Marne more modoque. Reliqua vide apud, Pieri-

lib. 6. c. 5.

lucanus autem poetas & infusos verificatores Adamantius O-

lucanus autem poetas & infusos verificatores Adamantius O-

lucanus autem poetas & infusos verificatores Adamantius O-

lucanus autem poetas & infusos verificatores Adamantius O-

